

STUDENTEN WEEKBLAD

15^e Jaargang.

No. 5.

REDACTEUREN:

G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP, C. WOLTERBEEK,

: F. ZWEERTS, O. Z. VAN SANDICK, H. G. J. SCHELLING. :

MEJ. H. VAN GELDEREN.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Zaterdag

2 Nov. '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.

De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.

— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

REDE

GEHOUDEN

door den President van den Delftschen Studentenbond,
den Heer J. C. VAN STAVEREN,

bij de viering van het DERDE LUSTRUM,

ter gelegenheid van de samenkomst met Oud-Leden, op ZATERDAG 2 November 1912.

Mijne Heeren Oud-Leden,
Vertegenwoordigers der bevriende
Bonden,
Leden van den Delftschen Studenten-
Bond.

Welkom, gij oudsten, die gekomen zijt om te denken de schoonste dagen uwer jeugd; die U vergaderd hebt, om met elkaar opnieuw te doorleven de groote momenten uwer historie; die U wilt indenken in wat eens Uw leven was, die doordolen wilt, de stille, hooge hallen van Uw verleden!

Welkom, gij vertegenwoordigers der bevriende Studenten-Bonden, die door Uwe komst getuigen wilt, van mede te leven met wat onzen Bond beweegt en door Uw aanwezigheid luister wilt bijzetten aan dezen feestdag!

Welkom, ook gij, die nog staat in de volle frischheid Uwer jeugd, samengestroomd, niet alleen om U te verheugen over het roemrijke in onze Bondsgeschiedenis, maar ook om het zonnige heden te maken tot een onvergetelijk schoon verleden!

Welkom, gij allen, die U verzameld hebt om in de bakermat van Uw geestelijk leven een dankfeest aan te rechten, een vreugdevuur te ontsteken!

Het moet wel een eigenaardige mengeling van gevoelens en herinneringen zijn, die zich, nu gij U hier weer te midden van hen bevindt, die eens Uw leven tot in de kleinste bijzonderheden kenden, aan U opdringt. Eertijds hebt gij Delft verlaten om het maatschappelijk leven op U te nemen. En dat leven is gekomen, heeft U bestormd, heeft U overweldigd, heeft al Uw tijd, al Uw kracht van U gevergd en de herinneringen uit Uw studententijd heeft het, helaas, vervaagd. Ja, vervaagd, maar niet uitgewischt. Neen, thans ziet ge weer die glorierijke daden, eens door U voortgebracht. Op eenmaal hoort gij weer, dat heerlijk schoone lied van onbezorgde vreugde, van ongekende kracht, herkent gij weer een aloude melodie, een vreugdeklank, een kroeggedruisch! En ook Uw dierbaarder herinneringen ontwaken weer. De stemmen Uwer vrienden, die helpen U en ijverig scheuren zij

den sluier, die U van veel doorleefde schoonheid zacht, doch volkomen scheidde. Uw eigen intieme leven ontrolt zich weer. Misschien heeft het weerzien van Uw studentenstad geholpen, om U te voeren terug, steeds meer terug naar het tijdperk Uwer jeugd. Het zal U gegaan zijn als een reiziger, die naar zijn geboortestad in het heuvelland wederkeert. Telkenmale wanneer hij een hoogterand bereikt heeft, juicht het in hem wijl hij uitblijkt over het land, dat hem zijn vorming schonk, wijl hij weervindt, datgene, wat zijn karakter bouwde. En zoo schrijdt hij voort, steeds naderend, nu langzaam, moeilijk stijgend, dan weer met vloten tred, genietend, alles wat hij hier eens aan vreugd en smart doorleefde. Eindelijk dan, staat hij midden in zijn vaderstad. Vreemd is het hem en toch bekend. Veel had hij gedacht veranderd te vinden, maar de stad is zichzelf gebleven en het wordt hem moeilijk te beseffen, hoe lang hij reeds reisde.

Mij dunkt, zoo zal het ook U zijn; wanneer gij al dat lieflijk, oud gedoe van vroeger weer aanschouwt, dan zult gij U jong moeten voelen, omdat gij eveneens niet ziet, dat hier om U heen iets veranderde. Ja, jong, jong moet gij U heden gevoelen. Dat is de eisch, dien deze dag U stelt; dat is ook de betekenis van de poging, die ik thans wagen wil, om met enkele woorden van ons verleden gewag te maken, opdat het U gemakkelijker valle, U in te denken in Uw jeugdtijd en jong te zijn.

Waar ik dan zoo ver mogelijk in de geschiedenis van den D. S. B. terug wil gaan, daar is het mij een groote vreugde, dat het begin zoo in mijn onmiddellijke nabijheid zich bevindt. Immers, wij weten het allen, in het brein van den heer Visker werd geboren de Delftsche Studenten Bond.

Hooggeachte heer Visker, Uwe tegenwoordigheid verleent aan dit feest een bijzonder karakter. Wij zijn er door in staat gesteld, U persoonlijk dank te weten, voor de schoone fundamenten door U gelegd. Wij kunnen thans Uzelve toonen, welk een krachtigen geest gij Uw schepping wist te schenken, Uzelve op dit, ons derde Lustrum duidelijk doen worden, dat er weer vuur, weer enthousiasme leeft voor de denkbeelden, het eerst door U geuit.

Het is wel is waar geen aaneenschakeling geweest van bloeiende, gulden dagen en menigmaal, sedert Uw vaste hand het roer verliet, zult gij gewanhoopt hebben of dan, wat eens zoo ijvervol opgebouwd was, bestemd zou zijn om vergeten af te sterven. Nog gedenken wij dankbaar, dat weer gij het geweest zijt, die steeds met raad en daad gesteund hebt en tot tweemaal toe door Uw belangeloosheid en opoffering er voor gezorgd hebt, dat Uw geesteskind niet verkwijnde. Bondsvader, dat gij steeds bereid moogt zijn om ons en vele, vele volgende besturen met Uwen onmisbaren steun te schragen; dat gij, wien de geheele bondsgeschiedenis als een machtige stroom voorligt, waaruit gij steeds kunt putten de beste raadgevingen, nooit in gebreke zult blijven dezelve volgaarne te verschaffen.

Mijne heeren, ik zal niet trachten U een reeks van historisch juiste feiten voor te leggen. Immers, het zijn niet de feiten, die in de allereerste plaats aanspraak mogen maken op onze belangstelling, maar veeleer is dit de geest, die hun het aanzijn gaf en de geest, die wederom uit hen geboren werd. Bovendien kunt gij de gewichtigste gebeurtenissen in het feestnummer van het Studenten-Weekblad opgeteekend vinden, laat ik daarom liever trachten U te doen zien, hoe tusschen al deze feiten door, het geestelijk leven van den D. S. B. voorwaarts is geschreden.

Zoo treffen we dan in de jaren omstreeks '95 een kleinen tiemen kring aan; een permanente kroeg ontbrak, men bezocht elkaar en organiseerde vechtpartijen.

Het dagelijksch toilet was zonder sla- of stootgerei zeer onvolmaakt en het is niet uitgesloten, dat de oningewijde beschouwer van een troepje wandelende bondslui, twijfel heeft gevoeld, omtrent de vraag of hij hier stond tegenover leden eener gezelligheidsvereniging, dan wel meer denken moest aan jongelui die het als roeping voelden, de oude Grieksche phalanx te doen herleven. Dezelfde beschouwer zou, zoo het hem gelukt ware een collegezaal binnen te dringen, nog gansch andere gedachten zijn gaan koesteren; misschien bewonderende voor de spierkracht, maar voor den geest...? Was dan de tweespalt toen zoo groot, dat de de vuist zich niet betoomen liet? Het schijnt zoo, er werd met lust gevochten, het Bondspook niet geduld. — En toch, die druk werd voor den Bond weldadig. Het schijnt ons Nederlanders aangeboren, om dadelijk een bloeitijdperk te beginnen, zoodra men ons in het nauw drijft. Aldus ook hier. — Men was gedwongen zich aaneen te sluiten en kracht te zoeken in samenwerking. Wijl 't hier het veege lijf betrof, gelukte dit uitstekend. Natuurlijk voerde men ook strijd tegen den groentijd en wilde in eigen kring aan de toetreding als lid geen enkele belemmering in den weg leggen, ja, een verplichte kennismaking zou uit den boeze geweest zijn. — Waartoe ook? de grens tusschen Bondsleden en nihilisten was een zeer flauwe — Men had betalende Bondsleden, en zij die nooit betaalden, Bondsleden honoris causa, eeuwig durend geïntroduceerde nihilisten; men kende elkaar allen, had elkaar noodig, nam het dus zoo nauw niet en de gezellige omgang was steeds verzekerd.

Kenmerkend voor de ruime opvatting van die dagen is het verhaal, dat mij gewerd over Bondsleden, die vermoedend dat hun voorstel in de Bondsvergadering wel eens fiasco maken kon, eenvoudig voor den vergaderavond zooveel nihilisten introduceerden, dat hun succes verzekerd was. Denk U eens in, op één avond; introducé, lid worden, stemmen en verdwijnen... Eigenaardig zullen de jongeren met mij zeggen; ja, minstens, maar de Bond bloeide, en begon bekend te worden.

Weldra zou hierin verandering komen. — De vijandschap luwde, de vechterij verveelde, men verdroeg elkaar, met het resultaat, dat de eerste verslapping in het bondslieven geboren werd. De Bondsleden, wier direct eigenbelang niet meer door den Bond behartigd werd, ze konden zich verspreiden, de band, die allen eens zoo vast tezamen snoerde, ze werd ontspannen.

En hierin ligt de fout der Bondsleden van die dagen, dat zij zich blind gestaard hebben op één zijde, dat zij niet gevoeld hebben, dat hunne andere idealen ook verwezenlijkt moesten worden. Zij hebben een enkele muur van het gebouw opgetrokken en dachten toen beschut te zijn. — De geest verbrokkelde en leefde voort in clubjes, die zich hoe langer hoe meer van den Bond vervreemdden. Gelukkig kwam ook hierin weer verandering. Langzamerhand stonden er weer figuren op in den Bond, die het naderend onheil vermoedden en het met kracht bezwoeren. Het gelukte hun de vele dwalende groepen weer te hereenigen en een algeheele uiteenvalling te verhoeden; men zag zijn vroegere fouten in, ontving met gloed opnieuw 't aloud principe en wilde een vereniging vormen, waarin geen kliekgeest, geen clubvorming meer geduld zou worden. — Een nieuwe op-

leving volgde en weer werd het haast vergeten kroegleven een brandpunt van gezelligheid. Dat waren schoone dagen en velen Uwer zullen dankbaar gedenken, dat kleine kroegje met zijn gezellige wanden, waar menig vroolijk woord en menig krachtig lied weerklonken heeft.

In dezen tijd valt ook het vorig Lustrum en al moge er toen aan dezen plechtigen gedenkdag minder bekendheid zijn gegeven, dan ditmaal het geval is, toch zullen zij die daarbij tegenwoordig waren, mij toestemmen, dat hun dat feest steeds het culminatiepunt gebleven is van alle jolijten gedurende hun studententijd doorleefd, dat het een uiting geweest is, spontaan gekomen, uit het midden van een bloeiende vereeniging.

Hoe verblijdend opzichzelf ook, toch was het juist die onverwachte groei, die den Bond tot een stap voerde, welke haar opnieuw geweldig schaden zou.

Men oordeelde de oude kroeg te klein, een grootere kroeg werd gehurd, een vaste bondsbediende aangesteld, dure almanakken uitgegeven, men verloor gezelligheid en geld. Weldra moest men verkoopen en verhuizen, het was toen, als hadde de Bond in Delft geen rustplaats meer. Terecht spreekt de Almanak dier dagen van een Meteorokroeg, van een kroeg in zakformaat, van weemoedige medelijdende blikken naar de oude societeit gericht;

Denn in den öden Fensterhöhlen,
Wohnt jetzt das Grauen.

Vele verlieten nog onze gelederen en slechts weinige bleven getrouw. Zij lieten zich niet afschrikken, noch door geldgebrek, noch door den sterken democratischen geest, die kort voor dien in den Bond heerschte. „Le garde meurt, mais ne se rend pas.” Hulde aan die weinige, die hun vereniging niet verlieten, maar die door gezonden opzet der financiën, te redden wisten onzen dierbaren Studenten-Bond.

Hulde aan ons eerlid Andrew F. Meyer, die door zijn onvermoeide, onverdroten werkzaamheden, zijn kundig finantieel beheer, er voor gezorgd heeft, dat de malaise een tijdelijke zou zijn.

Hooggeachte heer Meyer, het is mij een vreugde, dat ik indertijd zelf nog Uw schitterend werk mocht gadeslaan, zoodat ik er uit overtuiging van kan gewagen, dat zonder Uw uitnemende leiding de Bond een finantieel bankroet gemaakt zou hebben. Uw leening gelukte, de heer Visser hielp op ongekende wijze en zie, de Bond doorstond ook deze ziekte.

Dat gij steeds ons steunen wilt, gij hebt het nog onlangs bewezen, toen van U het voorstel kwam, de Oud-leden ter gelegenheid van dit Lustrum te hereenigen.

L'Histoire se répète. De „Bruinvisch” waarin wij eindelijk veilig waren opgeborgen was klein doch gezellig, het gevoel van één geheel te vormen ontwaakte met ongekende kracht en uit het onbelast en schuldenvrij gemoed steeg nieuwe energie.

Weldra heropenden de oude bondslokale hunne poorten, men toog binnen, maar nu door de ervaring geleerd, door een soliede kern gesteund.

Al aanstonds liet het zich bespeuren, dat de begonnen bloei een langdurigere, bestendigere vorm zou krijgen. De zich ontplooiende kracht was dan ook bij lange niet zoo spontaan, als voorheen gebruikelijk placht te wezen, maar daardoor juist was ze innerlijker.

De overal opdoemende strijd tegen den groentijd vermocht niet die vruchten af te werpen, welke men er misschien van verwacht had.

Was het onze angstvalligheid van niet in troebel water te willen visschen of was het een gebrek aan inzicht in de belangrijkheid der gebeurtenissen, die ons weifelen deed; mogelijk ook had het bloeiende kroegleven, de gedachte aan strijd weggevaagd en dreigde men opnieuw te vervallen in beginselloosheid. Niettemin, ook Delft ontwaakte en het is niet zonder trotsch, dat ik mij herinner hoe onze Bond als oudste het initiatief nam tot stichting van de Unie der Nederlandsche Studenten-Bonden.

Een enkel woord nog over de onder-vereenigingen. Zij deelden in mindere mate de wisselvalligheden van het geluk; zoo laat het zich vermelden, dat Logika en Achilles bijna zonder onderbreking bloeiden, Soranus en Euphonia op dezelfde wijze kwijnden.

In de vijf jaren, die ons van het vorig Lustrum scheiden, hebben we twee verliezen moeten lijden:

CHRISTOFFEL RASCH † 24 Juli 1909.

JOHAN KAREL BROES VAN DORDT. † 29 Maart 1912.

Dat hunne nagedachtenis lang moge voortleven onder hunne vrienden.

En zoo heb ik U doen doorleven met enkele grepen, slechts datgene, wat mij in de groei van den bondsgeest, als het belangrijkste voorkwam.

Achtereenvolgens hebt gij het tijdperk, waaraan gij Uw medewerking verleende, voorbij zien gaan, om daarna aan te hooren, hoe datgene, wat gij grondvestte, zich uitbreidde, groeide of ten onderging.

Ik denk, wanneer gij oprecht wilt zijn jegens Uzelve, zult gij moeten toestemmen, ook daaraan schuldig te zijn, dat het relaas niet schooner zijn kon, niet getuigen kon van meer toewijding. Nochthans, zoo gij dit veranderen wilt, nog is het tijd, ook voor U, Oud-Leden, om ons te steunen; want het zijn juist deze dagen die Uw aller medewerking ten zeerste behoeven.

Gij hebt gehoord, dat de Unie der Bonden een werkelijkheid is geworden, beoogende door samenwerking ons gemeenschappelijk ideaal krachtiger te propageeren, onze positie te versterken.

Gij weet, dat het ons streven is, om op moderne grondslagen één groote organisatie te vormen, die alle studeerenden omvatten kan.

Indien er dan ook nog een sprank van geestdrift bij U leeft, voor wat eens ook Uwe idealen geweest zijn, zoo twijfel ik er niet aan, of gij zult bereid zijn te steunen, zoodra wij U om hulpe vragen.

Hebt dank, gij Oud-leden, dat gij in zoo groote getale tot ons gekomen zijt. Wij weten, wat wij U verschuldigd zijn, voelen, dat wij de vruchten plukken, van wat door U gezaaid werd; wij zullen daarom doen, wat in ons vermogen is, om U dezen dag tot een onvergetelijke te maken. Liever is het ons, dat men een Oostersche vereering van voorvaderen ons verwijt, dan dat een Uwer aan het einde van dit feest zeggen zal: „Ze zijn te kort geschoten”. Uwerzijds verwachten wij dan echter ook, dat gij, nu gij U weer jong gevoelen wilt, U ook als jeugdmenschen geven zult.

Hebt dank, gij allen, die wilt medewerken aan het welslagen van ons derde Lustrum!

Mag ik U dan thans verzoeken op te staan, en met mij een dronk te wijden aan den groei en den bloei van den

Delftschen Studenten Bond.

TER GELEGENHEID VAN ONS DERDE LUSTRUM.

Er was een tijd dat het Corps als gezelligheidsvereniging alle studenten omvatte, of liever gezegd, alle omvatten kón. De vereenzaamde enkeling welke er buiten leefde, had het gemis aan vriendschap en bekenden aan niemand te wijten dan aan zichzelf. Maar toen de maatschappelijke ontwikkeling er toe leidde dat een aantal finantieel minder begunstigen ook ging studeeren en het Corps hardnekkig weigerde ook voor dezen zijn poorten te openen, groeide het aantal buitengesloten. In het Corps had men vreugde en vriendschap, had men gelegenheid zich alzijdig als mens te ontwikkelen en daarbuiten, in de grauwe nevels der onbekendheid en dwaalden de enkelingen. Zij leefden voort, zich weinig bekommerend om het Grote Leven om hen heen, slechts één doel voor ogen hebbend en er met al hun wilskracht op aan sturend: het ingenieursdiploma. Maar naarmate hun aantal groter werd, groeide ook in hen het besef van hun gemis: er ontstond een drang naar gemeenschapsleven, een kameraadschappelijk gevoel, dat de eerst zo hatelijk scherpgevoelde konkurrentiegeest verbande. Men begreep dat de studententijd nog tot iets anders gebruikt moest worden, dan tot het verzamelen van een pasklaar gemaakte hoeveelheid exakte wetenschap; dat zij moet dienen tot de vorming van zelfstandige menschen, die zich thuis voelen in de grote maatschappij, en ook dat iets niet te bereiken is dan van omgang met anderen.

Deze ideën kregen een bepaalde vorm toen in Oct. '95 de studenten B. van Zanten en S. G. Visker hun kollega's oproepen tot het vormen van een Debating-Club, aan welke oproep door een veertigtal hunner werd gevolg gegeven. Men vergaderde om de 14 dagen maar al spoedig bleek ook, hoe nuttig de Debating ook was, men nog iets meer verlangde. Kort na de oprichting werd dan ook een Commissie benoemd met de opdracht „de oprichting voor te bereiden van een vereeniging tot nauwer samengaan van hen, die zich niet bij het Delftsche Studenten-Corps hadden aangesloten”. In '96 komt zo de „Delftsche Studenten Vereeniging” tot stand, aanvankelijk met een 80-tal leden. De middelen waarover men te beschikken heeft zijn nog niet zeer ruim: het is dan ook niet mogelijk een „permanente kroeg” te krijgen; men moet zich tevreden stellen met het bovenzaaltje van café Kruif, dat 's middags van 4—6 en Zaterdags den gehelen avond voor de leden gereserveerd wordt. Dat de gezelligheid echter daaronder niet geleden heeft, kan blijken uit de jolige verhalen die uit dien tijd in de 1e almanak bewaard zijn gebleven.

Als de vereeniging eenmaal goed op slag is, blijkt het eerst recht „hoe zij in een zeer lang gevoelde behoefte voorziet”. Men wil zelfs verder gaan dan het oorspronkelijke plan bedoeld had en door de leden zelf wordt een

voorstel gedaan de Koninklike goedkeuring op de statuten aan te vragen. Op het eerste gezicht lijkt de betekenis hiervan gering. Maar men moet niet vergeten dat de vereeniging hier door zou worden een officieel lichaam, dat zich als zoodanig aan den Raad van Bestuur der Polytechnische School en de docenten zou moeten bekendmaken. En hier waren velen op tegen. Breedvoerige debatten zijn er gevoerd of het wel gewenscht was, *naast*, — dat is ons in de praktijk *tegen over* — de reeds bestaande, door de traditie gekroonde vereeniging, officieel een andere te zetten. Was dat geen moedwillig breken van de éénheid, ging hier door niet de kans verloren, dat alle studenten nog eens zich zouden aansluiten bij één grote vereeniging en dat laatste was toch zonder twijfel de meest gewenschte toestand die het best beantwoordde aan de idealen der oprichters. — Het kost ons enige moeite met die bezwaren mee te voelen. Wij weten tegenwoordig te goed dat een alom gepredikte eenheid in de praktijk neerkomt op achteruitzetting van één der helften, dat van gelijkberechtiging van alle studenten in één organisatie voorloopig geen sprake kan zijn en dat de (ook door de tegenwoordige Bondsleden begeerde) eenheid slechts de prijs kan zijn van den strijd tusschen twee in macht niet al te zeer verschillende richtingen in de studentenwereld. Voor hen die dit nog niet wisten: de oprichting van Alma Mater en de *daarop gevolgde* toetreding van een Bondslid in de S. W. redaksie zal hen een les geweest zijn.

Ook de toenmalige verenigingsleden zagen dit in. Zij begrepen de grote voordelen die er voor hen aan verbonden waren, als één geheel naar buiten op te kunnen treden. Hoe het hierdoor eigenlijk eerst mogelijk werd het gevoel van „tweeden rangs” student te zijn, te doen verdwijnen, maar op niet op hun beurt een gedeelte der studenten van het lidmaatschap uit te sluiten werd uitdrukkelijk vast gelegd het beginsel, dat zich steeds door alle twist en onenigheid heen, in den Bond heeft weten te handhaven: *dat de toetreding tot de Vereeniging zo gemakkelijk mogelijk moest zijn*. Geen hoge kontributies dus en hoofdelijke onslagen, geen groentijd met haar vernederingen, maar kameraadschappelijke samenwerking: Een voor allen en allen voor één.

De Commissie die ingevolge de geuite wensen gevormd werd, kwam in Sept. '97 met haar Concept-Statuten, waarin bovengenoemde beginselen waren neergelegd voor den dag. Er werden geen belangrijke wijzigingen in aangebracht en had op 30 Oktober 1897 de ondertekening van het Proces-Verbaal van oprichting van den Delftschen Studentenbond door 90 studenten plaats.

Hiermee treedt de Bond de officiele Studentenwereld binnen en stelt zich als zoodanig aan alle daar aanwezigen

Stort U niet in den maalstroom der genietingen.

Sommigen doen dit, omdat ze te onbeduidend zijn om de belangrijkheid der gewone dingen te zien en aldus behoefte hebben op deze wijs emotie te gaan zoeken, anderen, omdat ze meenen zulks aan hun gaven verplicht te zijn. Maar het is niet waar: Hoe grooter geest, hoe grooter beest. Wijdt Uw energie, Uw levenskracht aan hogere dingen en gij zult grootere schoonheid, grooter geluk vinden. Ja, zolang gij in de opwinding der roes zijt, zult gij U grootsch, geweldig gevoelen, tot alles bereid; volksmenigten zult gij kunnen aanvoeren, bezielende redevoeringen houden. Maar eens zult gij daarna U zelf hervinden en dan zal U elke herinnering van het doorleefde ontbreken, elk spoor van genot zal uitgewischt zijn en gij zult Uw leven weer moeten aanknoopen, daar waar gij het voor Uw roes verlaten hebt; de doorleefde uren zullen U een doode ongekende tijd zijn. Bedenkt het:

Deez vreugd is halve vreugd,
Zij kent de navreugd niet.

Waarlijk, ik raad U, kiest met zorg de dagen, waarop gij U geheel doorfeesten wilt en kan het, zoo kiest ze zelden. Waakt er voor, dat het slechts een experiment blijft.

Wordt mensch, en wanneer gij dit waarlijk wilt, zult gij U met moeite een weg moeten zoeken. Het zal U niet gemakkelijk vallen alle vreemde tegenstrijdige invloeden, die op U inwerken, op de juiste waarde te schatten, tot een geheel te combineeren.

Zoekt Uw heul niet bij een zoetsappigheidsleer, met tot lijfspreuk:

Man hat sein Lüstchen für den Tag, und sein Lüstchen für die Nacht: aber man ehrt die Gesundheit. Neen, weest aambeeld of hamer, maar zorgt, dat gij niet daartusschen komt. Werpt U met kracht op alle vraagstukken; zijt student, geeft U geheel, en een vreugd zal het U zijn, U later te herinneren, hoe gij op de onmogelijkste uren en plaatsen vragen over schijn en wezen of andere bagatel-kwesties in vliegende haast wist op te lossen.

Denkt er aan, de belangrijkheid van Uw leven wordt niet in zedelijkheid, maar wel in intensiteit gemeten.

Een der eerste moeilijkheden, waarvoor gij U in Delft geplaatst hebt gezien, was de keuze Bond of Corps.

Zoudt gij toetreden tot een organisatie, die van U de onderwerping aan een anachronistisch gebruik als het groenloopen vordert, die uit den aard van haar wezen nooit in staat zal zijn alle studenten te omvatten? of zoudt gij U scharen aan de zijde van hen, die U op voet van gelijkheid ontvangen en wier leuze het is, alle studeerenden den toegang tot hunne zalen te openen? Gij wist, dat gij in dit laatste geval zoudt vallen onder de veroordeeling van velen.

Niettemin, gij koost den Bond, bewust voelend het gewicht van die keuze en daarom juist hebben we de zekerheid, dat gij uit overtuiging tot ons gekomen zijt, niet uit gemakzucht, niet uit zelfzucht, maar om te willen strijden tegen alles, wat ons gezond principe wil bekladden.

Zoo dan Uw overtuiging een innerlijke is, zoo zal zij ook zijn de bron Uwer geestkracht, de voedster van het heilige vuur, dat diep in U branden moet, zoo gij in staat wilt zijn, alle moeiten en zorgen te overwinnen.

Helaas, ik weet het, sommigen Uwer kunnen dit vuur niet zuiver houden. De van buitenaf komende invloed van onzuiverheden doet een rook ontstaan, die eerst het doel, ons ideaal verduistert en ten slotte het vuur verstikt. Maar de meeste Uwer, en hun zij de toekomst, zullen kunnen blijven gloeien van verontwaardiging telkenmale, waar het geldt den strijd tegen bekrompen laster, tegen vernietigende minachting; zij zullen het vuur zuiver houden; zij hebben het moeilijkste, het ondankbaarste, maar ook het heerlijkste werk. Men zal U tegenwerken, men zal U negeeren, men zal Uw uitingen ontvangen met de kritiek der negatie. De ure waarin gij bedroefd zult zijn, zij is niet verre. Gij zult U zelve lam gevoelen en machteloos. Het vraagteken zal ook U vervolgen: waarom, waartoe, het laat U niet met rust. Bedenk dan, eer ook gij verstikt: alleen de vruchtdragenden onder de boomen worden met steenen geworpen.

Sommige Uwer hebben misschien het gevoel, dat de wanorde der maatschappij één wachten is, op Uw ingrijpen. Ja, zoo denkt gij, wanneer mijn werkkraft die zaak koont stutten, dan zal het vlugger en beter gaan en vol geestdrift, vol arbeidsmoed stemt gij in met het lied van Ersnt:

Hätte ich tausend Arme zu rühren!
Könn' ich brausend die Räder führen!
Könn' ich wehen durch die Haine!
Könn' ich drehen alle Steine!

Het zal U blijken, dat gij dat alles niet hebt, niet kunt. Maar laat U dat niet ontmoedigen, laat U dat niet afschrikken, want juist Uw onverdroten kracht is ons onontbeerlijk.

Er zijn menschen wier enthousiasme geweldig woeden kan, maar na een wijle herinneren zij zich hun eigen woorden niet meer. De bom is gesprongen, de scherven herkennen elkander niet.

Handel niet aldus, werk in stilte, maar voortdurend. Gij weet dat de bonden uit alle Universiteits-steden tot elkaar gekomen zijn, om beter, krachtadiger te kunnen samenwerken. Help ook hier. De jonge Unie propageert hare ideeën in Alma Mater en zoo gij iets voelt van het grootsche, het schoone, wat daar te gebeuren staat en gebeurd is, zoo kunt gij Uw steun niet onthouden.

Welnu waakt dan, kijk niet eeuwig katten uit boomen, maar haal ze er uit, weest voorzichtig, maar bovenal ga uit van U zelve. Wij hebben vertrouwen in U, gedurende de weken Uwer Candidaat-lidmaatschap hebt gij getoond dat gij presteeren kunt; de eerste en tweede prijs door de redactie van het Studenten-Weekblad onder U verdeeld, waarborgt ons, dat er tusschen U krachten schuilen, die idealen koesteren, werken kunnen; wil dan ook en gij zult slagen.

Ik heb U gezegd, wat wij, wat de Bond van U verwacht: laat ik U ook zeggen, met een enkel woord, wat de Bond U schenken kan.

Eens bloeide een bloem op een verlaten plaats. Zij voelde zich, want zij was de schoonste onder de haar omringenden. Maar zie, daar kwamen insecten en ontnamen haar sappen en beschadigden hare kelken en zij klaagde er over, het beste harer krachten en ook haar schoonheid gegeven te hebben zonder dank, zonder vergelding totdat zij zich bewust werd, dat het meer is om uitgezogen en geschonden vrucht te dragen, dan schoon, doch ledig te verbloeien.

Zoo zal het ook U gaan, direct schenkt de Bond U niets. Alleen zoo gij begint Uzelve te geven, dan zal de ure komen waarop gij bedenken zult, menige veer gelaten, menige moeite gedaan te hebben, ook zonder dank, zonder vergelding, maar dat Uw geest rijker en dieper geworden is en in staat zal zijn vruchten af te werpen. —

En thans, mijne Heeren wil ik niet meer tot U zeggen. Gij hebt bijna allen voldaan aan de verplichtingen, U bij de wet opgelegd, alleen een enkeling bleef in gebreke en dus ben ik niet in staat reeds nu het Diploma van Lidmaatschap aan allen te verstrekken; hen was het wenigste reeds te veel.

Candidaat-leden.

Zoo het U ernst is onze gelederen met al Uwe kracht, al Uwe energie te willen versterken, zoo verzoek ik U op te staan.

Mocht ik er in geslaagd zijn, U met deze weinige woorden te doordringen van den grootschen plicht, die op U rust, zoo zal deze dag niet slechts voor U maar ook voor mij een onuitwissbare blijven. Houdt hoog de eer van onzen Bond.

Met dezen hamerslag inaugureer ik U tot leden van den Delftschen Studentenbond.

Delftsch Studenten-Corps.

De Onderlinge Wedstrijden van Laga op Vrijdag 25 October.

Het is het volijverig bestuur van Laga mogen gelukken dit jaar een goed geslaagde Onderlinge Wedstrijd te organiseren. Het overvolle programma werd, dank zij de uitstekende leiding van den heer Kouwer, vlug en op tijd afgerooid, zoodat geen wedstrijden een volgenden dag gerooid moesten worden.

Om zoo te zeggen hebben wij het roeien in al zijn stad en gezien. Van de nog onzekere bewegingen der vaste banken tot de vaste stoere beweging van acht jonge krachtige lichamen.

Het is ons opgevallen, dat zoo heel velen meededen; dat niet alleen jongeren, maar ook veel ouderen roeiden. Dat is een gelukkig verschijnsel. Tegenwoordig is de animo voor roeien groot; en zij, die er eenmaal mee begonnen, scheiden er niet meer mee uit. Dat enthousiasme is voor een groot deel te danken aan het succes dat Laga's ploegen het afgelopen seizoen hadden. De roeiers en de coach hulde voor hunne prestaties.

Waar eenmaal zulk een groot enthousiasme bestaat, en waar zooveel en zoo goed gerooid wordt moet het al zeer ongelukkig loopen zoo Laga in '13 niet de Varsity wint.

Weekverslag.

De Redactie ontving een advertentie en een ingezonden stuk. Er gebeurden vele flinke dingen.

Er bieden zich aan twee jongelingen tot het leeren van bridgen aan Dames-studenten. Bij gebleken geschiktheid, zal dan overgegaan worden tot oprichting van een bridgeclub. Brieven onder Motto: HARTENAAS.

INGEZONDEN STUK.

Mijnheer de Redacteur.

Het is mij een steeds wederkeerend genoegen om Uw veel gelezen blad Vrijdagochtends, onder het genot van een kopje thee te lezen.

De weekverslagen treffen mij altijd het meest. De humor; de kleine, haast niets beteekenende opmerkingen over personen en toestanden, waarmee U echter toont een zoo juiste kijk in de dingen te hebben; de zoo geestig en juiste geplaatste vraag- en uitroepstekens; het zeldzaam gelukkig gebruik van puntjes; de grapjes — een wil er memorieren — zooals de koddige uitroep van den snorscheerder als hij in het bergland van Roemenië een scheeve ruiters met den president ziet vluchten; dat alles kan mijn geest bekoren.

Maar mijnheer de Redacteur. In die weekverslagen is het gewoonte geworden om personen, die een hoogere plaats in ons jeugdig leven van jolijt innemen zachtken te hekelen. Nu is mijn klacht, dat ik, die zoo'n hooge plaats in het studentenwereldje bekleed, nog nimmer eenige aanduiding op mijn persoon, hoed, jas of sokken, geest, verstand of dronkenschap vond.

Dankend voor de verleende plaatsruimten, de hoop uitsprekend, dat ook ik eerlang genoemd zal worden.

W. v. B.

Ingezonden Stukken.

Geachte Redactie.

Het artikel „Bondsgeest”, schrijver J. H. M., leidt mij er toe het volgende op te merken.

De heer J. H. M. spreekt van herleving van den Bond en juicht die toe, wegens het ten goede komen van zijn kracht ter verkrijging van „goed recht” voor de vereeniging — natuurlijk — maar classificeert onder „goed recht” in de eerste plaats speciale vertegenwoordiging van den Bond in de redactie van S. W. en in andere vereenigingen, nota bene algemeene studenten-vereenigingen.

Dit is mijns inziens een kolossale misvatting, waarvan de verdwijning nuttig en noodig is om een goede onderlinge verhouding der studenten te verkrijgen.

Het kort geleden afgetreden S. W.-redactielid (den heer B.) wordt openlijk verweten bij het adviseeren voor een plaatsvervanger de bondsleden te hebben gepasseerd.

Ik zwaai den heer B. hiervoor grooten lof toe.

Heer J. H. M.: Een redacteur van een algemeen studentenorgaan is geen vertegenwoordiger van een speciale vereeniging. Hij is daar om te vertegenwoordigen alle Delftsche studenten.

Door de afwezigheid van bondsleden in de S. W.-redactie zullen absoluut geen bondsbelangen worden geschaad. Uit uwe redeneering is op te maken de bij u rondspokende gedachte, dat ze daardoor niet gebaat zullen worden. Ik rangschik u hierom onder de categorie: „Ongeschikt bestuurslid te zijn voor een algemeene vereeniging, welke dan ook”.

Een S. W.-redacteur zal partij aanhangende of niet, het algemeen studentenbelang verdedigen, ook het uwe.

De handelwijze van den heer B. is in alle opzichten „sportsmanlike”. Hij had te adviseeren: een student die alle anderen vertegenwoordigt en niet een, die zorgt voor bondsbelangen.

Of de heer B. geadviseerd heeft of niet, is mij onbekend. Is dit niet gebeurd, dan waren geen studenten hem bekend, in zijn oogen waardig als redacteur op te treden, voilà tout.

Een jaar geleden beging dezelfde heer B. bij het aftreden als bestuurslid van „Practische Studie” de „handigheid” een student als plaatsvervangend lid te adviseeren o.a. omdat de laatste bondslid was.

Ik kon niet nalaten den heer B. te vragen of hij de geschikste persoon, hem bekend, had voorgesteld, — mijn verklaring en opinie verdedigend.

Mijn standpunt werd gebrandmerkt met „idealistisch”, het zijne betiteld met „practisch”.

En nu is hetzelfde idealistische van mij dan toch en door denzelfden heer B. toegepast. Hopen wij dat deze handelwijze ingang moge vinden als voorbeeld van „goed recht”.

Al heeft bovenstaand voorbeeld betrekking op de zuivere studie en niet op het studentenleven, een algemeene vereeniging dient algemeen gehouden te worden. Corplsleden zullen goede bondsideeën aanhangen, er zelfs in opgaan, en omgekeerd. — Voor de damesstudenten geldt dit natuurlijk niet. ¹⁾

Geloof me, heer J. H. M., het zou voor u beter zijn meer corplsleden te kennen. Gij zoudt ze apprecieëren. Ze hebben ook wel gezond verstand en karakter.

A. GRÜNBERG.

¹⁾ Noot van corrector: Ook met de Damesstudenten zijn wij op den goeden weg.

Gedachten en Gedichten.

'n Portretje.

Blonde meiske, lente-sprookje.
Bloemenknopje, lief en zoet,
'n Blikje uit je held're kijkers
Doet me zoo onzeg'lijk goed.

Held're kijkers, trouwe oogen.
Weerschijn van je zieltje tээр,
Staan te glinst'ren in je kopje.
Glint'ren als der sterren-heir.

Teere zieltje, meisjes-hartje,
Kloppend vol van jonge vreugd,
Doet 't mondje steeds maar babbelen,
Babbelen over liefd' en jeugd.

Mondje-klein en rozig mondje
Van dat kindje, lief en zoet,
Wilt ge 't niet voor mij bewaren
Wat ge er zoo zacht mee doet?

Handjes als een lelie-kelkje,
Smetloos wit uit Elfenland;
Zoudt ge er mij niet één van geven
Om te wandelen, hand in hand?

Zie — zoo is het blonde meiske,
Dat ik mij voor oogen stel.
Wie het is? — 'k Zal me wél wachten
Dat ik u dat niet vertel.

TREBOR N. K.

Wees gerust!

Ik zal niet zeggen, dat je zachte oogen
Zijn als de zee, van een onpeilbaar blauw;
Dat je me hebt belasterd en bedrogen,
Maar dat ik, ondanks alles, van je hou'....

Ik zal wel zwijgen van de stille nachten
Wanneer ik dacht aan jou, en jou alléen....
Wien ware 't nut? — Die woelige gedachten
Gaan na een wijle wel voor eeuwig heen!

'k En spreke nimmer van mijn droomenlanden,
Van 't blij geluk, waaraan ik heb geloofd....
En toch.... Ik heffe zegenend mijn handen
In weemoed over je geheiligd hoofd!....

Delft, Oct. 1912.

P. S.

Gedachten.

Vliedt henen, vliedt hooger mijn lichte gedachten,
Brenge bloemen en vreugd' aan mijn zoete Licht,
Die dagen en dagen reeds op U moest wachten,
Vliedt henen, vliedt verder naar 't reine gezicht.

O kus haar, o spreek haar van 't wilde verlangen,
Dat dagen reeds, dagen mijn lichaam verschroeft,
En zeg haar dat in mij een bloem van gezangen,
Voor haar, voor mijn Liefste van Liefde groeit.

Gaat henen, vliedt sneller, brengt verder mijn wenschen,
Brenge haar nu mijn verzen van Liefde die verstond.
Vliedt ver boven krieglende grootdoende menschen
En kus er mijn Liefste op lippen en mond.

Brenge mij van haar kussen, brengt mij van haar Leven,
Zeg haar dat mijn verzen voor haar zijn alleen.
Laat hoog boven 't leven de klank naar haar zweven. —
Vliedt hooger gedachten, vliedt heen, vliedt heen!

W. v. L.

Van verre en nabij.

Studie-Enquête.

Prof. Heijmans uit Groningen heeft onzen tijd de eeuw der psychologie genoemd. In hoeverre hij hierin juist is, moge buiten beschouwing blijven. In elk geval zou men met evenveel recht kunnen zeggen dat onze tijd in het teken van de techniek staat, of in dat van de brochure-wijsheid. Toch moet, dunkt mij, met alle nadruk worden gewezen op de studie-enquête die Prof. Heijmans zich voorstelt te houden, en die hem meer licht zal moeten verschaffen om door te dringen in psyche van den student.

Velen zullen de aanplakking in het Hoofdgebouw gelezen hebben en gedacht hebben: „nu ja — studie-enquêtes, die kennen we hier in Delft al genoeg; dat aanvragen en beantwoorden van zoo 'n heele vragenlijst is me veel te veel werk”. En daarom schrijf ik dit in het S.-W. als aansporing. Laat men nu toch toonen iets over te hebben voor een belangrijk onderzoek als dit. Laten zeer velen zich van de vragen rekenschap geven, zoodat men uit de Enquête tot bepaalde psychologische resultaten kan geraken.

Er is wél heel veel. Honderd drie-en-twintig vragen maar liefst. En vele zijn er bij, die eerst terdege zelf-contrôle eischen. Gij moet u afvragen, waarom ge zijt gaan studeeren, of het was uit liefde voor de studie, of om een bepaalde positie in de maatschappij te krijgen. Of om het studentenleven, of omdat het nu eenmaal gewoonte was, dat men in uw familie studeeren ging. Gij zult u rekenschap moeten geven, of uw vak u bevalt, of ge niet liever een ander zoudt kiezen. Studeert gij enkel om de studie, of enkel om 't baantje, of trekt u de omgang met uw mede-studenten het meeste aan? Zoudt gij verlangen naar het afstudeeren, en om welke redenen?

Allerlei heel persoonlijke kwesties komen er bij. Of men veel droomt van zijn werk, er veel met anderen over spreekt of zelden, of men veel college loopt, of dit „prettig” gevonden wordt, of dat men dit doet, omdat men 't verplicht is.

En hoe 't op college gaat. Of men op tijd of te laat komt, of gij ingespannen zit te luisteren, of uw gedachten afdwalen. En of men met den hoogleeraar „ingående polemiek” voert, of gij vragen stellen onder college „ongepast” vindt, of ge aantekeningen maakt, en die nog wel eens inziet.

Dan van de dictaten: 't uitleenen, bijschrijven, doorwerken er van. En van 't werken: welke uren en hoeveel (wat zal men hierop antwoorden?) En of men zich van te voren een bepaalde taak stelt om af te doen, of men als men aan 't werk gaat onverwijld begint, of zich door allerlei van 't beginnen laat afhouden. Ook vraagt men, of 's nachts na 12 uur nog goed gewerkt wordt.

Verder allerlei over de wijze van studeeren, of men er bij rookt, of „iets consumeert”, of men samen werkt, repeteert, altijd even helder is, hoe men boekenstudie met dictatenstudie combineert.

Dan of men éen of meer tijdschriften bijhoudt (hier moet men zich afvragen of 't S.-W. een tijdschrift is den zin der enquête, en of men 't kan „bijhouden”). Ook een heel typische vraag: herrinnert ge U, wanneer ge met iemand iets besproken hebt, waar, in welke omgeving en in welke bewoording ge het gezegd hebt.

Natuurlijk ook van de examens; hierbij de kwestie van een omlijnd studieplan, en of men er zich aan houdt, of men vlak voor 't examen „aanzienlijk veel meer” werkt, of men erg zenuwachtig is, of vergeetachtig, of verstrooid.

Over de hoogleeraren: of de groote verwachtingen van hunne wetenschappelijke kennis overtroffen of teleurgesteld werden, of de omvang van het menselijk weten u teleurstelt of niet?

Verder nog de liefhebberijen, de sport en zoo meer; het vereenigingsleven en hoeveel tijd dit kost, of ge in besturen zit, daarvoor te verlegen of te bescheiden zijt (hier is groote zelfkennis noodig).

Het eind is niet het minst belangrijk. Daar wordt van uw persoon alles gevraagd wat maar te vragen is: of men een besliste politieke meening er op na houdt en hoe men er aan gekomen is, of men al van politieke richting is veranderd. Of men couranten leest, of nooit. (hoe kan dit?) Of men aangesloten is bij een kerkgenootschap, of men naar de kerk gaat, of men theosoof, spiritist, Christian-Scientist is, of misschien geheel-onthouder, of vegetariër. Of uw kamer mooi en gezellig is, en ge veel bals bijwoont. Wat ge uitgeeft, en of ge veel visites maakt, en hoeveel tijd besteed wordt aan omgang. Voert ge diepgaande of luchtige gesprekken, over personen (natuurlijk), of over zaken, over gemoeds- of over verstandszaken?

En per slot van rekening nog de H.B.S.-herinneringen: of men beter was in talen of in wiskunde, of uw opstellen zich onderscheidden door logische indeeling, fantasie, correcten zinsbouw (dit is veel gevraagd), of ge uw les kendet, óók als er kans bestond, dat de leeraar de les niet zou vragen?

Men ziet dus: onderwerpen te over om over te denken en na te denken. Het beantwoorden is heel gemakkelijk gemaakt doordat men cursieve woorden kan onderstrepen als beantwoording en zoodoende 't schrijven tot een minimum is beperkt.

Voor 1 December worden beantwoorde lijsten terugverlangd aan het Psychologisch Instituut (directeur Prof. Dr. G. Heijmans) te Groningen, waar men nog steeds de lijsten kan aanvragen.

Ik hoop, dat velen dat zullen doen, want met een gering aantal gegevens zal men op het uitteraard zeer gevaarlijke gebied der statistiek, geen betrouwbare conclusies kunnen vormen.

S.

De Padvindingsbeweging.

Er heeft zich hier ter stede sedert eenigen tijd, evenals in zoovele andere plaatsen in ons land, een Comité gevormd ter organisatie van de Padvindingsbeweging. Deze beweging zal in hoofdzaak wel aan de meeste lezers bekend zijn.

Het doel dat zij, onafhankelijk van godsdienstige gezindten of staatkundige partijen, beoogt, is mede te werken tot opleiding van de Nederlandsche jeugd tot goede en flinke staatsburgers, door bij hen aan te kweeken tucht en eerbied voor het gezag, te versterken het plichts- en verantwoordelijkheidsgevoel tegenover persoon en maatschappij, en het besef van hulpvaardigheid jegens alle menschen, om zoodoende, alsmede door algemeene ontwikkeling te geraken tot een deugdelijke karaktervorming.

Voor dit doel zijn in de eerste plaats jonge mannen noodig, die hiermede sympathiseeren, om de jongeren leiding te geven, om met hen samen te werken, om hen lichamelijk te ontwikkelen, hun uithoudingsvermogen te vermeerderen en bij hen aan te kweeken al die deugden, die een idealist gaarne in iederen jongen ziet.

Het Comité verwacht vooral van studenten steun tot het bereiken van dit doel, omdat bij hen 't meest dat idealisme verwacht mag worden, dat in de Padvindingsbeweging tot daadwerkelijke uiting komt. Er moeten er onder de studenten ongetwijfeld zijn, die gaarne willen meewerken om van onze jongens te maken, flinke, geharde, vertrouwde mannen.

Dat zij zich aanmelden bij een van de leden van het Comité!

Namens het Comité:

Dr. J. CLAY, Voorzitter,
Rotterdamscheweg 21.
H. C. TH. W. KOK, Secretaris,
Koningsplein 85.

(Zie verder Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

OUDE DELFT 120 - DELFT

Uitzending van Diners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.
Aanbevelend,

Oude Delft 120.

Chr. F. RUTER.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 2 NOVEMBER 1912. No. 5.

Mode.

Motto:

„Voorloopig echter hoop ik dat onder het hoofdstuk „Mode” U menig „boeiend” stuk zal worden aangeboden.”

Delft, 28 October '12.

Geachte Redactie,

Naar aanleiding uwer nieuwe rubriek „Mode” wilden wij U 't volgende in overweging geven: Indien U namelijk mocht besluiten tot aanschaffing van modeplaten en knippatronen, zooals de heer S. U in het laatste nummer voorstelt, zoudt U ons zeer verplichten daaronder ook patronen voor kinderkleeren op te nemen, hetgeen ons goed te pas zou komen bij de voorbereiding van het St. Nicolaasfeest, dat wij evenals andere jaren aan arme kinderen hopen te geven.

Hoogachtend,

J. J. M. D. N.

Wij lezen in het „Handelsblad”:

Professorale redevoering over de mode.

Bij het aanvaarden van zijn rectoraat heeft professor Walter Troeltsch te Marburg een toespraak gehouden over de mode. Als nationaal-econoom plaatste hij zich tegenover het onderwerp, en zijn voornaamste stelling luidde:

„Voor den wetenschappelijken beschouwer is niet belangrijk het meedoen van den eenling aan de mode, hoewel hieromtrent menigerlei vermakelijks te zien en te lezen valt; slechts als kultuur-verschijnsel is de mode voor hem van belang.”

Uit de onderzoekingen van professor Troeltsch is hem gebleken, dat de mode in haar verschillende uitingen als een hoogst nuttig element mag gelden voor het heden-daagsche verbruiks-, voortbrengings- en bedrijfsproces, „als een schepping, die zich aan menselijke zwakheden het gemakkelijkst aanpassend, tot de vrije concurrentie en tot het privaat-kapitalistisch bedrijf in het nauwste verband staat.”

En even professoraal drukt hij zich verder uit:

„Wie de mode als een ontaarding van onze zeden mocht willen beschouwen is geheel abuis. Want integendeel is zij hecht verbonden aan onze machtigste beschaving-stroomingen. Een achteruitgang van de mode-heerschappij bij de heden ten dage den smaak aangevende kringen der bevolking zou tevens ingrijpende veranderingen met zich meebrengen in ons productiewezen.”

Vereeniging Vakschool voor Verbetering van Vrouwen- en Kinderkleeding.

TENTOONSTELLING gehouden op 30 en 31 October 1912 in de Loge-zaal te Delft.

Weet gij, lezer, wat een „combination” is?

Zoo neen, het strekke U geenszins tot schande. Tot voor zeer korten tijd wisten ook wij niet, dat zoo een voorwerp bestond, noch waartoe het gebezigd werd. En zelfs nu, waar wij ons geheel in deze vernuftige vinding hebben trachten in te leven, vermag onze — overigens zelden weifelende — pen niet te schetsen deszelfs inrichting en gebruik. Wij zouden kunnen doorgaan en U vragen, hoe gij U een „jurkje voor de kruipleeftijd” voorstelt, hoe een „genaaid hembroek”? Maar onwillekeurig stijgt een blos ons naar de kaken bij de herinnering aan wat wij gezien hebben en, voorwaar, U te doen blozen, was allerminst doel van dit schrijven.

Wat zal ik U zeggen? Men is nu eenmaal journalist geboren, en dan ook zonder eenige bescheidenheid. Bovendien . . . het regende dien dag en wij flaneerden juist door de Choorstraat, toen onze aandacht werd geboeid door het roode aanplakbiljet der V. V. V. V. V. V. Wij traden binnen

en zelden werden wij door een tentoonstelling minder teleurgesteld dan door deze.

Een nieuwe wereld is voor ons opengegaan, onbekende vergezichten hebben zich met een verpletterende klaarheid aan ons opgedrongen; en toen, na een uur, ons oog verzadigd was van te zien, hebben wij geduizeld en onszelf in de beenen geknepen om ons te overtuigen van dezer dingen werkelijkheid.

Maar eerst nu, bezinken latend de veelheid der indrukken, wordt het ons duidelijk, wát deze menschen willen. En in onze herinnering doemt op het verhaal van de onderwijzeres, die aan hare leerlingen vroeg: „Meisjes, wat is het, dat ons omhoog houdt, en ons beter maakt dan wij van nature zijn?” En die ten antwoord kreeg: „ons corset!”

Wij zagen op deze tentoonstelling kledingstukken die, op zichzelf mooi, van mooie stoffen vervaardigd waren. En zeker zal de vrouw met het ideale figuur, er in deze japonnen even voordeelig uitzien, als wanneer zij een corset draagt. Maar slechts zij en zij alléén!

Want nog steeds is voor 't mensdom en zeker niet het minst voor het vrouwelijk deel, van kracht de oude Bijbel-verzuchting: O gij, krom en verdraaid geslacht! —

Dat intusschen de dames, die wij op deze tentoonstelling opmerkten, te beschouwen zijn als een levend pleit vóór de verbeterde kleeding, wij zouden al weinig complimenteus en der waarheid getrouw zijn, zoo wij het niet gaarne toegaven.

Maar nóch de gesprekken die wij met enkele meisjesstudenten over dit onderwerp voerden, nóch ook hetgeen wij op deze tentoonstelling zagen, heeft ons warm kunnen stemmen vóór de verbeterde kleeding. En daarom, zoolang deze verbetering niets *beters* brengt, in 's hemels naam nog maar gebruikt ons oud en vertrouwd corset! —

Delft, 1912.

VAN ELSPEETH.

Vereenigingsleven.

Leeghwater.

1. Op de laatste vergadering van het Leeghwater-bestuur werd een bespreking gehouden, waaruit bleek, dat er in ons bestuur stemmen opgingen, die twijfel uitten aan het bestaansrecht in den tegenwoordigen tijd, van de organisatie tot behartiging der studiebelangen aan de T. H. in den vorm van heden.

2. Besloten werd aan de besturen van de andere vak-vereenigingen en aan de Centrale Commissie een rondschrijven te richten, waarin de te berde gebrachte bezwaren worden toegelicht, opdat nagegaan worde of ook in de andere faculteiten voor reorganisatie gevoeld wordt.

3. Wij geven een overzicht van de bezwaren en de wijze, waarop eenige leden meenden dat deze ondervangen kunnen worden.

1. *Kosten.* Het bedrag door onze vereeniging aan de C. C. ten koste gelegd (varieerend tusschen 30 en 90 gld.) is een zware last voor de financiën, die slechts door gewichtige voordeelen kan gerechtvaardigd worden.

2. Tegenwoordig wordt dit bedrag besteed aan een rapport, dat zeer goed vervangen zou kunnen worden door een bijna geen kosten veroorzakende publicatie in jaarboekjes e.d., en aan een paparasserie, die bij een andere regeling vermeden zou kunnen worden.

3. *De Behartiging der Studiebelangen.* Deze geschiedt tegenwoordig als volgt: in de wekelijksche vergaderingen bespreekt elk afgevaardigde de zaken die zijns inziens behandeling verdienen.

4. De opvatting als zou hij hierbij in den regel handelen ter uitvoering van wenschen, komende uit den boezem zijner afdeling, is (ten minste voor werktuigkundigen) gebleken een fictie te zijn; bijna zonder uitzondering is het de afgevaardigde zelf of het bestuur zijner vereeniging die „studiebelangen” ter behartiging *opspooort*.

5. Dit heeft ten gevolge dat het C. C.-lid voortdurend zweeft tusschen twee gevaren, van inactiviteit en kunstmatigen ijver, waardoor kleinigheden worden opgeblazen en een onnoodig lastig zijn tegenover de autoriteiten teweeg wordt gebracht.

6. *Samenwerking van Vereenigingen.* Hoofddoel bij de oprichting van de C. C. is geweest een voortdurend contact tusschen de verschillende afdelingen: „gemeenschappelijke zaken zouden gemeenschappelijk behandeld worden.”

7. In de practijk blijkt, dat verreweg de meeste punten

raken speciale afdeulings-belangen: het ter sprake brengen hiervan in de C. C. — zoolang de C. C. bestaat verplicht — kan uit den aard der zaak geen vrucht afwerpen en beteekent een noodlooze omslachtigheid.

8. In den laatsten tijd is dan ook de juiste gewoonte ontstaan dat afgevaardigden zooveel mogelijk contact zoeken met hunne afdeulingsbesturen.

Genoemde leden van ons bestuur stellen zich bij afwezigheid eener permanente C. C. de behandeling van studiebelangen als volgt voor:

1. In elk vakvereenigings-bestuur wordt een lid, wiens post overigens niet te veel werk meebrengt, aangewezen voor dit doel; studiezaken kunnen dan zoover noodig, evenals nu, in de bestuursvergadering behandeld worden.

2. Zijn meerdere vakvereenigingen betrokken in een kwestie (zelden), dan kunnen hun studiebelangen-vertegenwoordigers samenwerken; in buitengewone gevallen, wanneer tegenwoordig de C. C. een besturenvergadering bijeen zou roepen, zou deze bij de hier uiteengezette regeling even goed plaats kunnen vinden.

Een regeling als hierboven aangegeven zou de volgende voordeelen hebben:

1. Geen verspilling van het geld der vakvereenigings-leden.
2. Snellere behandeling van studiezaken.
3. Minder individueele tijdsverspilling.
4. Minder administratie.

Delftsche Studenten Schaakclub.

Vrijdag j.l. heeft te Kolsté aan negentien borden gespeeld. Alleen de heer J. B. Evers wist te winnen, zoodat het fraaie resultaat van den heer te Kolsté is: gewonnen 18, remise 0, verloren 1.

Het Bestuur der D. S. S. heeft zich voorgenomen dit jaar wederom een wedstrijd onder haar leden uit te schrijven, waarin het alle leden tot mededingen opwekt. Er wordt in 3 klassen gespeeld. Deze indeeling geschiedt naar de speelsterkte, zoodat ook die nieuwe leden, die nog weinig of niets van schaken kennen, in de laagste (3de) klasse kunnen medespelen.

Ter bevordering van het goede verloop der wedstrijd zijn de volgende bepalingen gemaakt:

1. Gespeeld wordt in drie klassen, 1ste, 2de en 3de.
2. Elk speelt één partij tegen de andere mededingers in zijn klasse.
3. Het Bestuur behoudt zich 't recht voor, indien noodig, spelers in een andere klasse te laten meespelen, dan waarvoor zij zich opgaven.
4. Het inleggeld bedraagt f 2,50, welk bedrag gelijk met de contributie geïnd zal worden. Degenen, die de wedstrijd uitgespeeld hebben ontvangen f 1,50 terug.
5. Het inleggeld zal besteed worden aan prijzen.
6. Gespeeld wordt op de schaakavonden des Vrijdagsavonds acht uur op de leeszaal der S. P. Deze wedstrijdpartijen mogen niet thuis gespeeld worden.
7. Is een speler verhinderd dan kan hij een partij uitstellen, door hiervan *schriftelijk* kennis te geven aan den Secretaris, uiterlijk vier uur voor 't begin der schaakavond. Blijft hij hiervan in gebreke, of komt hij meer dan een uur te laat, dan verliest hij zijn partij en de f 1,50 zal hem niet meer terug betaald worden.
8. In alle andere kwesties beslist het Bestuur.

Aan deze bepalingen zal stipt de hand gehouden worden.

Op de lessenaar op de S. P. zal een lijst gelegd worden, waarop degenen, die aan de wedstrijd wenschen deel te nemen kunnen teekenen, terwijl tevens aanmelding, schriftelijk kan geschieden bij den Secretaris.

De wedstrijd zal waarschijnlijk beginnen op Vrijdag 22 November.

Namens het Bestuur,
W. H. B. v. DUNNÉ, Secretaris.

Studenten Vereeniging ter Behandeling van Ethische en Godsdienstige Vraagstukken.

Op de Ledenvergadering van den 25en October, gehouden in Zaal 16 van het Hoofdgebouw, kwam men tot de oprichting van drie Clubs, die op geregelde bijeenkomsten in den loop van den komenden winter besprekingen zullen houden over:

Nietzsche's „Also sprach Zarathustra”,
Van Eeden's „De Kleine Johannes”,
en het Vraagstuk van den vrijen wil.

Leden der Vereeniging, die nog een dergelijke Club zouden wenschen op te richten, of die zich nog bij een der reeds samengestelde clubs zouden willen aansluiten, kunnen zich voor inlichtingen hieromtrent tot het Bestuur van de Vereeniging wenden.

Het Bestuur.

Joost van den Vondel.

Woensdagavond 23 Oct. opende Ds. Haspels de rij van sprekers welke dit jaar voor een vergadering van de Ethische een voordracht houden. Spreker, van wiens hand eerlang een studie over „Joost van den Vondelen” zal verschijnen, improviseerde op voortreffelijke wijze, naar handschrift dat hij aanmerkelijk moest bekorten. Eigenaardig zooals men bij aandachtig luisteren zich in 't stemmings-geheel voelde opgenomen van die zwaar-getinte, stoere tijden, die tijden van Oldenbarneveld, van Vondel, en Rembrandt, tachtigjarige oorlog en bestand, en Hollands groeien. En te midden der Amsterdamsche renaissance rees voor onze verbeelding de figuur, rees de mensch Vondel, in zijn sobere burgermannigheid, in zijn zuivere, heldhaftige waarheid, de man uit de Kousenwinkel, de dichter van Palamedes en Lucifer. Ds. Haspels heeft met zijn levende voordracht een mooi ding gedaan: met de nog frissche herinnering aan zijn woord schijnt Vondels onsterfelijk vers machtiger — er leeft de dichter onder, we tasten zijn schoone leven.

B.

Boekbespreking.

DE MAN EN DE VROUW. Naar het Duitsch bewerkt door Dr. B. C. Goudsmit en C. P. ter Kuile, arts.

Uitgave van H. Meulenhof, A'dam.

Voor mij ligt het lijvige boek open op de eerste bladzijde, voor mij ligt: „Het oordeel van Paris”. En iets vreemd weemoedigs gaat er in mij om, zooals telkens wanneer ik na lezing van brokstukken weer terug ging naar den eerste gravure.

O, het liefst zou ik heel het boek laten voor wat het is en stil mijn eigen gedachten wat nagaan als ik zie naar deze drie godinnen en den jongen Trojaan.

Veel liever, dan wat vertellen over 't hoe en wat en zoo meer van dit boek; want inderdaad is 't mij onmogelijk iets dat zweemt naar critiek te leveren; wie zou 't kunnen als eenzelve student?

Maar wel kan ik vertellen van de vele ontvangen indrukken, misschien daarvan een soort resultante bepalen.

De inleiding is me allerminst sympathiek. Al laat de schrijver „de Liefde” door Schiller noemen:

„Die inslaat in de ziel, haar treft en zet in vlam
Als de ééne geest den zielverwanten bindt,
Dan is de wil de keus niet vrij

Geen mensch kan scheiden wat de hemel bindt”,
toch slaat de opname van 't dertienjarige Weenske meisje, er nevens gedrukt, reeds op de verdere betooging: de schoonheid van de vrouw. En die schoonheid wordt voor mijn gevoel zoo de grondslag van de betrekking tusschen man en vrouw genoemd, dat alles tenslotte staat of valt met die niet *volledig* menschelijke, ik zou haast zeggen dierlijken drang die, zeker, leeft in elk onzer. Ik ben op verre na geen Plato-volgeling, maar allereerst hindert mij dat idee, als zou ten slotte de vrouw slechts heerschen door . . . haar uitwendige gedaante; en op de tweede plaats zoek ik te vergeefs naar wat de man is voor de vrouw.

En de inhoud van deze inleiding staat ver achter bij wat de beste gravure uit 't boek ons leert, de gravure: Wie het gelooven wil (blz. 23). —

De eerste drie hoofdstukken zijn ongetwijfeld zeer interessant, zelfs bereikt „Bölsche” op menige bladzijde een weergave, die meer dan zakelijk of wetenschappelijk is. En misschien had ik evengoed in één adem den inhoud van het boek tot hoofdstuk XI op die wijze kunnen aanduiden. Veel wetenswaardigs, maar ook waard den tijd van lezen? 't Laat me alles zoo koel, zoo nuchter en ik ben nog zoo dwaas of zoo jong, of zoo idealistisch of hoe men ook wil om van een boek dat „de Man en de Vrouw” behandelt te verwachten, dat 't mij *niet* koel zal laten, dat 't me zal mee voeren in wijd heilige hal van droomschoone liefde, naar flakkende brand van hoogbedwongen hartstocht; voeren mee door klaterend enthousiasme naar zeer groote stilte van deemoedige beschouwing.

Ik verwacht dan zoo'n boek dat „de menschen” ons geeft, het menschelijke in duizendvoudige vorm. —

Maar het boek laat mij koel, nuchter en zóó, nuchter en koel waardeer ik met ernstig bedoelen het veel zeer wetenswaardige!

Hoe vreemd is het toch dat ellende op ons zoo heftiger indruk maakt dan de vreugde. Zie in dit boek en ook u zal opvallen die plotseling warme, voelende geest die zweeft in hoofdstuk XI en XII. Zóó die jammerlijke toestanden weer te geven, zoo, in dat beheerschende gevoel haast angstige kuischheid, zoo zuiver en rein en zacht de diepste wonden van 't menscbestaan te raken dat zal elkeen een vreemde bewondering afdwingen.

De slothoofdstukken zeggen me weinig, ik blijf weer koel en nuchter. En het boek „de Man en de Vrouw” ligt voor me, ik haat dat koel en nuchter zijn want 't gaat toch om 't leven, het brandende leven zelve; en daarom neem ik de eerste pagina weer voor me en droom, droom van dien jongen Trojaan van heel vroegere tijden, droom van die drie schoone godinnen, van de prijs voor zijn oordeel: Helena en ik sla den ouden Homerus op als hij die vrouw laat komen uit de stad ter Skaïsche poorten waar de schare der ouden gezeten is

Toen zij nu Helena zagen hen naderend boven den toren Zeiden zij fluisterend zacht elkaar de vluchtige woorden:

— Niemand waake 't voorwaar, dat Trojaan en Achaïer in

['t pantser
Zóolang, zóo vele jammeren om zulk een vrouwe verduren.
Gansch d' onsterflijke vrouwen der goden gelijk zij van
[aanzicht.

En ik denk aan Hectors afscheids van Andromache:

Hectors Liebe stirbt im Lethe nicht! (Schiller).

„De Man en de Vrouw” is mij een boek van wetenswaardigen inhoud.

„De Man en de Vrouw is mij een boek van onsympathieke nuchterheid.

VAN DE W.

VAN ONZEN TIJD.

Weekblad voor staatkunde, letteren en kunst. Jaargang XIII, No. 1.

Inderdaad, dit weekblad biedt velerlei.

Prof. Struycken schrijft over de Grondwetsherziening; we krijgen te hooren van Hendrik Conscience en van Serajevo, den hoofdstad van Bosnië. Met wat Vlaamsch letterkundig werk en met eenige opmerkingen over de kunst bij Krüger en over de Ambo in de Haarlemsche kathedraal zijn we aan het eind.

Mooi zijn de prentjes uit Bosnië. Ze zijn van Frits Lensvelt.

Uit de Kroniek zou men kunnen leeren, dat de benoeming-Lohman getuigt van een zekere „moed” der Regeering, en uit de Aanteekeningen, dat een professor iemand is, die uit negen-en-negentig boeken een honderdste maakt.

De medewerkers kenmerken zich door ongemeene verscheidenheid; men telt vele S. J.'s, O. F. M.'s, O. P.'s en O. S. B.'s.

S.

Studiebelangen.

Handleidingen-Vereeniging.

De handleiding No. 17,

ARBEIDSWETGEVING

welke sinds enkele weken niet voorradig was, is wederom **verkrijgbaar** in den boekhandel J. Waltman Jr.

Het Bestuur.

Het Secretariaat van het Technologisch Gezelschap is gevestigd:

Buitenwatersloot 23, Delft.

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 26 October 1912, is met ingang van 16 November 1912 aan J. de Kruijff op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor het handteekenen.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 26 October 1912, is voor het tijdvak van 16 November 1912, tot en met 31 Augustus 1913 benoemd tot assistent voor het handteekenen G. E. de Groot.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 26 October, is met ingang van 1 November 1912 aan F. S. Langemeijer, c.i., op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de waterbouwkunde.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 26 October 1912, is voor het tijdvak van 1 November 1912 tot en met 31 Augustus 1913 benoemd tot assistent voor de waterbouwkunde H. B. Bakker, c.i.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 29 October 1912, No. 8500 Afd. H. M. O., is voor het tijdvak van 1 November 1912 tot en met 31 Aug. 1913 benoemd tot assistent voor de werktuigbouwkunde aan de T. H., IJ. Brouwers, werktuigkundig ingenieur te Zeist.

Berichten en Mededeelingen.

DELFTSCHE STUDENTEN-ALMANAK.

De Commissie tot redactie van den Almanak verzoekt een ieder spoedig naam, adres, vacantie-adres (telefoonnummer) te willen invullen in de daartoe bestemde lijsten, waarvan één exemplaar den geheelen dag ter teekening ligt bij den heer J. Waltman Jr., Binnenwatersloot 33, en het andere tot 4 uur 's middags op het Hoofdgebouw, na dien tijd op de Societeit Phoenix.

De Commissie maakt verder bekend, dat tot heden nog geen bijdragen ingekomen zijn. Zij verzoekt den leden dringend inzendingen, zoowel letterkundige als varia en teekeningen, vóór 10 November aan de Redactie te doen toekomen. Inzenders worden verzocht hunne inzendingen onder motto, te vergezellen met ingesloten naambriefje.

Heeren Repetitoren, die hun naam en hun vak in den **Almanak** van 1913 opgenomen wenschen, worden beleefd verzocht vóór 10 November e.k. hun naamkaartje met studievak te zenden aan het adres der Redactie: Societeit Phoenix, Delft.

De Secretaris,

H. S. VAN LENNEP.

Lijst van Vergaderingen.

R.-K. Studentenvereeniging „Sanctus Virgilius”.
Maandag 4 November, 's avonds ten 8 ure. Buitengew. Verg., ter gelegenheid van de inauguratie der Cand.-leden. Spreker: J. van Well, S. J., over: „Chesterton”.

Sociaal-Democratische Studentenclub.

Donderdag 7 November, 's avonds ten 8¹/₄ uur. Openb. Verg., in de Foyer van Stads-Doelen. Spreker: A. H. Gerhard. Onderwerp: Klassenstrijd.

Studenten Vereeniging ter Behandeling van Ethische en Godsdienstige Vraagstukken.

Dinsdag 12 November, 's avonds ten 8 ure, in Zaal 16 der T. H. (hoofdgebouw): Lezing door Mevrouw Kapteyn—Muysken uit Scheveningen. Onderwerp: George Bernhard Shaw.

Dinsdag 10 December, 's avonds ten 8 ure, in Zaal 16 der T. H. (hoofdgebouw): Lezing door Ds. Carpentier Alting uit 's Gravenhage. Onderwerp: Bijgeloof.

Correspondentie.

Den heer Jopie. Uw stuk werd ongeschikt bevonden.

Den heeren Baars, Goudriaan, De Waard en Bakhoven: Wij zien geen reden Uw stuk, hetzij onder „Vereenigingsleven”, hetzij onder „Van verre en nabij”, hetzij onder „Mode” op te nemen.

Almanak D. S. B. Dit stuk werd tot volgende vergadering aangehouden.

Den heer Utermark. Voor U geldt 't zelfde als voor Almanak D. S. B.

ADVERTENTIEN.

A. HILLEN'S ROODKAPJE,

een 3-cents Sigaar

bij uitnemendheid. Bevredigt iederen rooker.

Verkrijgbaar te Delft in onze Filialen:

Oude Delft 82. Tel. 367. Hoek Oude Delft-Kolk. Tel. 265
en in ons verkoophuis Jacob-Gerritstraat 17. (J. G. v. d. SIEPKAMP).

Voorhanden bij de TECHNISCHE BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.

THE SCOTTISH STUDENTS SONG BOOK.

— f 2,30. —

Een onmisbaar Vademecum.

Quinquina Dubonnet,
VIN TONIQUE,
aangenaam pittig en versterkend.
per Literflesch f 2,—.

Verkrijgbaar bij H.H. Wijn-
handelaren en bij
D. C. M. JANSEN,
OUDE LANGENDIJK 9. Delft.

Cet excellent Vin est toujours employé avec succès lorsqu'il s'agit de fortifier l'estomac, combattre le manque d'appétit, la faiblesse, l'épuisement, c'est l'apéritif le plus TONIQUE et le plus FORTIFIANT.

SE MÉFIER DES CONTREFAÇONS

ISAËC VAN IJSSEL.

BETAALT

voor COSTUUMS f 6,— tot f 16,50
„ DEMI'S f 4,— „ f 14,50
„ PANTALONS f 2,50 „ f 9,—

Koopt geheele en gedeelten van inboedels.

Laat zich binnen en buiten de stad ontbieden.

Choorstraat 46, hoek Cellebroerstraat.

Voorhanden in den TECHNISCHEN BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33-35:

Vijf jaren onder water,
De avonturen van een verliefden schipper,

DOOR

W. W. JACOBS.

Het nieuwste werk van den grooten Engelschen
Humorist.

Prijs slechts f 0,90. Gebonden f 1,25.

Firma E. DE GROOT,

Hoek VOLDERSGRACHT 33. — DELFT.

Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELEI.

Geeft steeds de HOOGSTE WAARDE voor
NETTE GEDRAGEN KLEEDEREN, zooals:

Heeren-Costuums van f 6,— tot f 14,—.

Demisaisons en Winterjassen van f 5,— tot f 12,—.

Pantalons van f 2,50 tot f 5,—.

Ook dagelijks buiten de stad te ontbieden.

Scheurkalenders voor 1913.

Meyers Historische Geographische Kalender f 1,30

Spemann's Kunstkalender „ 1,30

Muziek Scheurkalender, bewerkt door
ARNOLD SPOEL „ 1,50

Geïllustreerde letterkundige Scheurkalender
door TH. HOVEN „ 1,50

Becht's Memorandum Kalender „ 0,60

Voorhanden in den TECHNISCHEN BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot.

2717)

SANATORIUM BEEKBERGEN

voor lijders aan tuberculose.

De Zwijgende Kracht

door PRENTICE MULFORD.

f 1,25 ingenaaid.

f 1,65 gebonden.

Een boek vol levenswijsheid over nog
weinig bekend onderwerp, van grooten
invloed op ons leven. Schr. tracht aan te
toonen „hoe den Dood te overwinnen en te
verkrijgen schoonheid en eeuwige jeugd”.

Titels van enkele hoofdstukken: Practische waarde v.
Droomerij; God in de Boomen; Religie der Kleederen;
Mysterie v. d. Slaap; Wie zijn onze Bloedverwanten;
de Kerk van 't Zwijgende verlangen; Onsterfelijkheid
des Vleesches, etc.

Alom bij den Boekhandel of na ontvangst van post-
wissel bij de HOLLANDIA-DRUKKERIJ te Baarn.